

LBRIS

We know
books

MARCELA SZENTGYÖRGYI

*Mâinile
mamei mele*

FLOARE DE IRIS

Iași, 2021

Azi, când sunt în toamna vieții, înțeleg altfel lucrurile.

Tot ce am primit de la viață, de la lovituri care mi-au secătuit sufletul, până la bucurii care m-au făcut să plutesc de fericire, a venit cu câte o lecție.

Toate m-au făcut omul care sunt azi.

Am învățat că nimic nu e pentru totdeauna.

Nici binele, nici răul. Că viața e cu suișuri și coborâșuri și că, de cele mai multe ori, a depins doar de mine pe ce drum am luat-o.

Am învățat că viața e pe zile și fiecare clipă contează.

Într-un târziu, am învățat și lecția recunoștinței pentru lucrurile mici și pline de esență și am înțeles că, dăruind iubire, poți lăsa urme frumoase în sufletele oamenilor.

Aici, în aceste rânduri, nu plâng doar durerea mea. Plâng durerea celor mulți plecați din țară, lăsând în urmă părinți îndurerăți, rezemați de stâlpul porții vechi.

Acea imagine e ca un semn înroșit în sufletele noastre, când, la întoarcerea acasă, nu îi mai găsim nicăieri.

Găsim doar casa gata să cadă, iarba necosită, poarta ruginită... Pustiu... Gol... Dureros de pustiu...

Aici, nu e doar durerea mea. E durerea unei națiuni, a unui popor...

Aeroportul e înțesat de oameni. Mulți dintre ei, români de-ai noștri. Gesticulează și vorbesc zgomotos, tipic nouă, latinilor. Se simte nerăbdarea și totodată bucuria că pleacă în concediu. Se întorc acasă, unde îi așteaptă cei dragi rămași în țară.

Stau nemișcată pe un scaun în colțul sălii de așteptare. Așa eram și eu altădată. La fel de fericită ca și ei. Simțeam o nerăbdare nebună să ajung acasă. O vedeam deja de la capătul străzii. Era în poartă, frângându-și mâinile de nerăbdare... de dor.

Mulțumescu-ți, Doamne, Ție că mi i-ai mai adus o dată! șoptea cu mâinile împreunate a rugăciune și cu ochii umezi de fericire. O îmbrățișam râzând și râdea și ea printre lacrimi, sub privirile pline de drag ale vecinilor ieșiți și ei în poartă.

Toți știau că venim. Că de Sânziene e cea mai frumoasă sărbătoare pentru ea. Atunci îi vin copiii acasă.

Privirea îmi rămâne ațintită pe ceas. Mai sunt 45 de minute. Încă mă mai pot răzgândi. Au trecut atâția ani de când nu am mai fost în țară... Prea mulți.

Mă tem să mă întorc. Și totuși hotărârea e luată. Trebuie să o fac. Pentru mine... pentru a-mi liniști sufletul...

Cu ani în urmă...

Picăturile reci de ploaie se amestecau cu lacrimile fierbinți care îi brăzdau obrazul îmbătrânit.

Mașina care urma să ne ducă la aeroport ne aștepta.

Deja se făcuse târziu și totuși nu mă puteam desprinde. Mă ținea strâns, de parcă nu ar fi vrut să-mi mai dea drumul niciodată. Iar eu... eu aș fi vrut să iau cu mine mirosul ei, căldura ei, mângâierea mâinilor ei mici și atât de moi.

O priveam ca și cum nu o mai văzusem de mult. Părea atât de fragilă acum. Ne-am îmbrățișat fără un cuvânt... lacrimile își strigau durerea.

M-am desprins încet, dar am plecat în grabă fără să mai privesc înapoi. Știam că dacă aș fi făcut-o, nu aș mai fi avut puterea să plec.

Abia în mașină am realizat că încă îi simțeam moliciunea mâinilor. Măinile mamei mele. Când mașina s-a pus în mișcare, am mai întors o dată capul, iar acea imagine m-a urmărit ani la rând. Ea, singură, acolo, în pragul casei părintești, mai fragilă și mai micuță ca niciodată. Și atât de singură...

Am pășit tăcuți în apartamentul închiriat. Era o dimineață însorită de octombrie, dar noi nu eram în ton cu vremea frumoasă. Noi nu eram acolo că ne doream asta, ci că eram nevoiți. Că nu ne mai puteam descurca defel în țara noastră.

Situația economică a țării era în declin. Guvernul nu mai reușea să controleze situația, luând decizii greșite, iar țara aproape intrase în colaps. Oamenii disperați își lăsau familiile și plecau în marea lor majoritate în țările din vestul Europei pentru un trai mai bun. În felul acesta exista o speranță să își ajute familiile lăsate acasă.

Dar cu ce preț!

Părinți bătrâni și neputincioși lăsați plângând în poartă, copii lăsați în grija rudelor.

Inimi frânte și de-o parte, și de alta!

M-am apropiat de fereastră și am privit afară. Prima imagine a fost ca o rază caldă de soare într-o zi de primăvară. Imaginea copiilor de la grădinița din apropiere, care se jucau cu bucuria lor inocentă, mi-au adus zâmbetul pe buze.

Erau de toate națiile. O amestecătură bizară și totuși atât de frumoasă! Am deschis geamul, simțind parcă nevoia să le vorbesc. Zâmbetul mi-a înghețat însă pe buze. Cum să le vorbesc??

Ei vorbeau o limbă pe care eu încă nu o știam.

Am închis brusc fereastra și m-am întors crispată spre copiii mei.

Am simțit panică și disperare și din nou, pentru a câta oară, Doamne, m-am întrebat dacă am făcut bine părăsindu-mi țara.

Dănuț era încă mic și nu apucase să-și facă prea mulți prieteni în țară, dar Alex era vizibil marcat. Nu îmi amintesc să îi mai fi văzut vreodată privirea aceea. Cumva, un amestec de teamă, disperare și singurătate.

L-am luat în brațe, îmbrățișându-l strâns. Ceva ciudat mi-a atras atenția. Sub haină, pus la adăpost, era ariciul lui de pluș. Nu se îndurase de el.

Era singurul prieten pe care îl putuse lua. Își dăruia mereu jucăriile, dar ariciul de pluș îi era de suflet. Îl păstra acolo, deși nu se mai jucase cu el de ani buni.

Ce era acum în sufletul lui era o povară prea grea pentru un copil. Orice promisiune i-aș fi făcut nu cred că ar fi însemnat nimic. Cuvintele deveniseră inutile.

Am plâns atunci îmbrățișați toată frustrarea, disperarea și poate teama de necunoscut.

Doi copii își plâneau amarul, unul în brațele celuilalt. El, copilul meu speriat și trist, și eu, copilul îndurerat că își lăsase mama singură.

Simt nevoia să beau o cafea și mă îndrept spre cafeneaua aeroportului. O fată drăguță cu un zâmbet cald mă întrebă cum prefer cafeaua. Mă îndrept spre singura masă liberă. Aroma cafelei îmi dă o stare de bine și gândurile o iau razna, ca de obicei.

Era într-o vară și mă întorceam din concediu. Niciodată nu mi-au plăcut aeroporturile. Nici gările. Îți dau un sentiment de singurătate. Parcă ai fi al nimănu. Singur, înconjurat de o mulțime de oameni.

O doamnă între două vârste îmi atrage atenția prin eleganța mișcării și a parfumului fin. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui.

Urmăresc admirativ cum își netezește o cută imaginară pe bluza de mătase. Brusc, devine agitată. Tresar la zgomotul geamantanului căzut pe podea. Instinctiv, privesc în direcția în care își îndrepta privirea, ducându-și mâinile la gură a mirare.

Un bărbat înalt, cu părul ușor grizonat se îndrepta grăbit spre ea cu un zâmbet care îi lumina chipul. S-au îmbrățișat cu multă căldură.

Iubiți, mi-am zis. Sau poate fosti iubiți.

Din discuția lor, înțeleg că ea e stabilită la Londra. M-a pus pe gânduri răspunsul ei. *Vin de acasă și merg acasă*, a șoptit cu o ușoară urmă de tristețe.

Atunci, în acea zi de iulie, pe aeroportul din Cluj, m-am întrebat pentru prima oară: *Unde e casa mea acum?*

Auzisem de mii de ori *expresia de acasă, acasă*, dar niciodată până acum nu o conștientizasem atât de dureros.

Unde e casa mea acum? Acolo, în orășelul acela micuț din inima Ardealului, în căsuța de la capătul străzii, cu mușcate la ferestre și curtea plină de busuioc și regina nopții? Sau în orașul acela enorm, situat pe malul Mării Nordului?

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Îmi doream un răspuns atunci, pe loc. Era atât de arzătoare dorința de a afla, încât am început să îl caut în privirile oamenilor din jurul meu. Îmi venea să strig din toate puterile: *Unde e casa ta acum? Dar a ta?...A ta?*

Fiecare om își lăsase pe cineva drag acasă. Toți și-au smuls sufletul din rădăcini în încercarea de a-l sădi în altă parte. Câți, Doamne, vor reuși? Oare va mai prinde vreodată rădăcini? Departe de țară? Departe de ai noștri? Acolo, printre străini?

Mulți dintre noi am reușit să ne integrăm, să învățăm limba și regulile, să ne construim o altă viață, într-o altă țară. Dar sufletul va mai fi vreodată întreg? Sau va fi mereu împărțit între două lumi? Între țara mamă din care am plecat și țara adoptivă care ne-a primit și ne-a dat șansa la o viață nouă.